

UNIREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Iese odată la săptămână

Adresa: „UNIREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică
Director ALEXANDRU LUPEANU-MELIN

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Marele pelerinaj dela mănăstirea Bicsadului

— Peste 20.000 de credincioși, din partea de miază-noapte a Ardealului, au venit să-și arete dragostea neșarmurită față de Preasfânta Fecioară Maria, venind, cei mai mulți pe jos, unii dela depărtări de sute de kilometri, iară aproape 7000 și-au peceiuit această dragoste, împărțându-se cu cinstitul și preasfântul trup și sânge al scumpului ei fiu și Mântuitor al nostru Isus Hristos —

De mult mă tot pregătesc să iau parte la un pelerinaj românesc unit, ca să cunosc firea adânc religioasă a credincioșilor noștri mai ales din partea de miază-noapte a Ardealului, însă totdeauna mi-s'a opus ceva, așa că a trebuit să-mi amân această călătorie. Anul acesta Dumnezeu a binevoit a mă încredința să pot lua parte la un astfel de pelerinaj, făcut în cinstea Preacuratei Fecioare Maria, și încă la cel mai mare, la cel dela mănăstirea Bicsadului din Țara Oașului, mănăstire îndepărtată de orașul (municipiu) Satu Mare la 51 de kilometri după ce făcusem dela Maglavit până la Bicsad un drum de 771 de kilometri, atlogând la Maglavit hotarele Bulgariei, iară la Bicsad pe ale Cehoslovaciei.

Am plecat din Satu Mare miercuri în 14 August, cu trenul dela orele 13.10. Trenul era încălzit de lume, așa că ceferiștii au trebuit să adaugă la el vreo 8 vagoane de marfă și nici așa nu a putut încăpea toată lumea decât pe coridoare și tampoane. Ceeace am văzut în acel tren întrece orice închipuire. În fiecare vagon se cânta Paraclisul ori alte cântări marlane, ca pe urmă să se zică rozarul. Vreme de 2 ore și jumătate aceste cântări respectiv rugăciunii n'au conținut. Și nu le cântau numai femeile, ci și bărbații, la fel cu feciorii și fetele și cu copiii.

Ajunși la Negrești, la vreo 4—5 kilometri de Bicsad, zărim mănăstirea ce se află pe culmea unui deal care stăpânește întreaga Țară a Oașului. Am luat-o pe jos și după un ceas de cale prăvălită, am ajuns la poalele dealului, care forfotea de lumea nenumărată a credincioșilor. Urcând apoi acel deal, am ajuns în sfârșit în apropierea bisericii de lângă mănăstire, pe care mii de credincioși o încunjurau într'una, având cruci și prapori înainte, și cântând și rugându-se cucernici fără întrerupere.

Nici odată n'am văzut încă atâta credință, atâta evlavie și cucernicie, și atâta dragoste față de Preacurata Fecioară Maria!

Înainte de a intra în mănăstire, văd un șopron încunjurat de mulțime. Treceam, cu însoțitorul meu, studentul în teologia dela Blaj Sabău, înainte, spre a vedea, ce face acolo mulțimea. Când colo ce să vezi? Vreo 30 de preoți în scaune de mărturisire ori pe scaune simple cu epatrahiral după cap, ascultă spovedaniile miiilor de credincioși cari îi încun-

jură din toate părțile rugându-se cu o cucernicie de nedescris.

În mănăstire nici un călugăr-preot, numai câte un frate alcargă în grabă servind pe cutare credincios, iară într'o chilie simplă și sărăcăcioasă Preacuvloșia Sa Părintele egumen și ieromonah Părintele Atanasie Maxim ascultă plângerile credincioșilor și înseamnă intențiunile liturghiilor și deslegărilor aduse de bunii creștini. Cu mare greu numai am putut ajunge să dau față, rând pe rând, cu călugării-preoți cunoscuți, ne-au condus apoi și ne-au arătat tot ce se putea vedea pe teritoriul larg din jurul mănăstirei.

Mănăstirea și biserica sunt încunjurate de o curte și grădină de 70 de jughere, cari, afară de grădina împrejmuțată cu gard, erau pline de credincioși: țărani și țărance, mai ales, ici-colo însă vedeai și cărturari cari veniseră în fruntea lor și-i conduseră. Toată lumea, fie cu carte de rugăciune, fie cu rozare și cu cruculițe în mână. N'ai putut vedea un singur om fără treabă, toți se rugau ori cântau, cei mai mulți îngenunchiați și adunați în jurul câte unui conducător sau conducătoare, iară biserica o încunjurau într'una, mii și mii de oameni cari cântau, fiecare în felul său, câte un cântec în cinstea Preacuratei. Dăm să intrăm în biserică. Ne este imposibil. Lumea se înghesuia ca să poată străbate cât mai fără de întârziere la icoana minunată a Preacuratei. Leșim și o luăm și noi după mulțimea ce încunjură biserica, intrând prin sacristia în altar, străbătând însă și acolo numai cu foarte mare greutate, pentru că credincioșii încercau cu toții să se poată înclina cât mai aproape de altar, ba chiar atlogând sfânta masă.

După multe sforțări, într'o căldură înăbușitoare, străbăteam în sfârșit la sfânta icoană. Ceeace am văzut acolo e de nedescris, e de-a dreptul uluitor. Două călugări-frați stau de o parte și alta a sfintei icoane, coborite în fața ușei împărătești, iară mulțimea nenumărată cu ochii înflăcărați de credință, cu fețele transfigururate, cu mâinile ridicate spre rugăciune, sărutată pe rând cu multă evlavie și cucernicie de nedescris, sfânta icoană. Preacurata, ținând pruncul, coconul cum îi zic Oășenii, în brațe, le suride blând. Vă mărturisesc sincer, n'am mai văzut nici odată în viață atâta credință, atâta dragoste și însuflețire sfântă, atâta nă-

dejde în Preacurata, așa că m'au pornit la crâmile de fericit și îndestulit ce eram; repetând și eu cu mulțimea estaziată: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuește-ne pe noi!“

Mii și mii de oameni, sosiți cel mai mulți pe jos, plecați cu zile înainte, încă de duminică, din depărtări de 100—200 de kilometri, din județele Satu Mare, Sălaj, Bihor, Maramurăș și Cluj, cu prapori și cruci în frunte, adunați nu cu porunca administrației, conduși nu de politică, ci de credință curată, sfântă și nefățărită de dragoste și de nădejde și evlavie neșarmurită față de Preacurata, forfoteau în jurul meu. N'am auzit, o zi întreagă, cât am stat acolo, nici un cuvânt de ordine, nici o vorbă poruncitoare, și, cu toate acestea, n'a fost nici o desordine, nici un scandal sau sminteală, nici o îmbulzeală, nici o neorânduială, măcară erau adunați, fără de a mări numărul, peste 20 de mii de oameni, după unii chiar 25.000.

Ceeace-mi va rămânea neștes în memorie este „Brăul Preacuratei“. În curtea largă a mănăstirei se așează un călugăr-frate cu Mineiul în mână, încunjurat de zeci de cantori și citește canonul zilei de 31 August care este sfințită, în biserica noastră, așezării cinstitului Brău al Preacuratei Născătoare de Dumnezeu. Fratele citește acel canon, cantorii și mulțimea nenumărată cântă și repetază la fiecare irmoz, dela cele nouă cântări ale canonului, câte un „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu mântuește-ne pre noi“, iară stegarilor și celce poartă crucile pleacă steagurile și crucile frumos încununate și împodobite tot deațătea ori spre strana din mijloc, încunjurându-o în pași lini și înceși, ca într'o horă sfântă. Văzută această mișcare, de sus, din coridorul mănăstirei, în lumina sutelor și miiilor de luminițe ce licăresc în jurul bisericii, pe acel mare și întins teritor de 70 de jughere, și-se pare un joc sfânt, o horă sfântă, evlavioasă și cucernică care se învârtește, încet, lin și cu glasul domol și cucernic al irmoaselor și stihirilor în jurul stranei încunjurate de cantori.

E ora 10 din noapte. Cei 30 de preoți sosiți, la chemarea părintelui egumen, ca să ajute la spovedanie, se desprind din mulțime, pleacă la culcare, ca dimineața în zorii zilei, să poată spovedi cu puteri înolte, pe ceilalți credincioși cari continuă a sosi încet și fără întrerupere. În aceeași vreme toată noaptea, în cântări și rugăciuni necontentite. Mulțimea nu încetează a încunjura toată noaptea, fără de a conțeni, neîncetat și fără întrerupere, biserica, cântând și rugându-se necontentit și intonând mereu cântări și rugăciuni în cinstea Preacuratei.

Era ora 11 din noapte. Oboșit de cale, de căldura și pravul înăbușitor și de emoțiile

multe, în sfârșit am adormit. Pe la 1 după miezul nopții, pe la 2 și tot mereu în fiecare oră din noapte mă trezește cântecul „O Marie” și „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu mântuește-ne pe noi”. La ora 4 dimineața mă trezesc din nou. Nu se aude decât un murmur. Ce se întâmplase? Se începuse întâia sfântă liturghie, slujită de 4 călugări și preoți. Toată lumea se adunase în jurul altarului improvizat în curte, iară la sfârșitul sfintei liturghii cei patru preoți au început a cumineca, împărțind, aproape 3 ore fără întrerupere, mulțimea nenumărată a credincioșilor cari, în cinstea Preacuratei, priveghiază toată noaptea. Călugării frați au numărat într'una, mulțimea credincioșilor, ajungând la rezultatul, că, în cursul acelei zile de Sânta Marie Mare, s'au împărțit nu mai puțin de 5976 credincioși, în curte, afară de celce se împărțiseră în capele și în biserică, așa că numărul împărțirilor trece binecunoscut peste 6 mil.

După împărțire mulțimea mai încunjură de câte 3 ori biserica și, după sărutarea sfintei icoane, cei mai de departe încep a părăsi, în cântece și rugăciuni, sfânta mănăstire, iară cei mai de aproape, înghesuindu-se în jurul altarului din curte, la care, la ora 9, Reverendisimul Alexandru Breban, prepozit și reprezentant al Exelenței Sale Dr. Alexandru Rusu episcopul Maramurășului, slujește sfânta liturghie pontificală, încunjurat de mare săbor de preoți. La această liturghie și la cele ce se slujesc într'una, în biserică și în cele 3 capele, se mai împărțesc credincioșii din împrejurimi, apoi mulțimea, după încunjurarea bisericii și sărutarea sfintei icoane, se îndepărtează, nerămânând la vecernie decât 2-3 mil, ca apoi și aceștia să plece, iară seara, la orele 7, mănăstirea să-și recapete înfățișarea de mai înainte și liniștea aceea tainică, fără de care nu poate încolți sfînțenia, să se sălășluiească din nou în preacucernicile chilii ale celor ce-și închină întreagă viața preamăiestivului Isus.

Din toate câte am văzut, am rămas cu impresia că noi, unșii din părțile de miază-zi ale Ardealului, nici asemenea nu ne putem cu cei dela miază-noaptea acestei țări, în ce privește credința vie și neprecupețită, în ce pri-

vește dragostea nețărmurită și atât de arzătoare față de Preasfânta Fecioară. Sunt, azi mâne de 50 de ani, și multe am văzut și am cunoscut, nu însă atâta credință ca acolo. Închipiți-vă peste 20.000 de credincioși, sosiți din mari depărtări, pe jos, postind și ajunând, cu toate acestea însă priveghind o noapte întreagă, de dragul Precuratei, așa că, vă mărturisesc sincer, am rămas eu însumi, ca preot bătrân, rușinat în fața celor credincioși. Și ce ordine, ce disciplină sfântă, câtă evlavie, câtă cucernicie, ce stimă nețărmurită și aproape nebănuită față de preoți și mai ales față de acel bun, smeriți și preacucernicul călugăr, cari le-au cucerit inima, cu totul și pentru totdeauna! Și câtă abnegațiune! Singura fântână a mănăstirii, fântână mare și largă, cum n'am mai văzut, nu era în stare să potolească setea miilor de credincioși, și ei cu toate acestea nu încetau a se ruga și a cânta și a încunjura biserica, cu toate că mil era veștezi la față și suferinzi în urma setei ucigătoare. Ce bine ar fi dacă din dania binecredincioșilor creștini călugării ar putea săpa la anul 2-3 fântâni noi!

Asigurați de păr. prepozit Breban că la anul va cinsti sfântei mănăstiri suma de 30 000 Lei, din cari să se poată cumpăra megafonul de lipsă, cu cari să se facă auzite, nu numai sfintele slujbe, ci și predicile rostite de preoții anume rânduși spre aceasta, de către mulțimea nenumărată a credincioșilor, chiar și la depărtări de 1-2 kilometri, — m'am îndepărtat dela sfânta mănăstire a Bicsadului cu sufletul încântat de atâta sfînțenie, credință, nădejde și dragoste, de atâta evlavie și cucernicie, cu siguranța că nicăieri altundeva nu se poate vedea sufletul mare și curat al credincioșilor noștri unși din partea de miază-noapte a Transilvaniei decât la aceste minunate pelerinaje, cari sunt adevărate băi sufletești pentru mii de credincioși cari aleargă din depărtări de sute de kilometri la ele, precum și pentru celce îi privec.

Mie unuia îmi ține și acuma într'una în ureche cântarea aceea dulce și frumoasă de „O Marie”, iară nopțile tot mereu mă trezesc din somn auzind par'că și rostind cu cel a-

proape 25.000 de credincioși cucernicii împrenă aceea minunată și melodioasă veche cântare românească: „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuește-ne pe noi!”

Iullu Malor

Tălcuirea evangheliei duminicii

Duminica X. după Rusalii
(Matei 17, 14-23).

14. In vremea aceea s'a apropiat de Isus un om îngenunchind înaintea lui 15. și zicând: „Doamne, fiu-milă de fiul meu, căci lunatic este și pătimește, că de multe ori cade în foc și de multe ori în apă 16. și l-au adus pe el la ucenicii tăi și nu au putut să-l tămăduiască”.

Această minune ni-o povestesc toți trei evangheliștii, sf. Matei mai scurt, mai frumos și. Marcu. »In vremea aceea», a decă după ce s'a schimbat Isus la față, decă în prima zi după schimbarea la față »Lunatic», a decă epileptic. După sf. Matei (9, 16, 24) băiatul era și îndrăcit și surd-mut. Acest îndrăcit avea cele mai mari chinuri tocmai la schimbarea lunii. Luna are de altfel foarte mare influință asupra nervilor omenesți, precum are și asupra vremii a plantelor și animalelor. De aceea nu pun femeile noastre cloci și nu se mână când e lună nouă. De aceea se întâmplă schimbările vremii de regulă la lună nouă, iar apele mării le crește și le descrește în fiecare zi odată. Pe unii oameni luna nouă li face să umble pe cerperișe și să se cațere pe turnuri. —

Foia „UNIRII POPORULUI”

Ce-am văzut la Maglavit

de păr. Iullu Malor

Întrebat de sute de cetitori ai acestei gazete, ce să creadă despre minunea dela Maglavit, și îndemnat și de mai mulți prieteni, m'am hotărât în sfârșit să merg până la Maglavit și să văd cu ochii cece se petrece în acel sat de pe malul stâng al Dunării, față'n față cu Vidinul cunoscut de pe vremea războiului de neatârnamare din 1877.

Plecat dela Blaj, peste Copșa Mică — Sibiu, Piatra Olt, am luat-o spre Craiova, de unde la orele 7,25, am plecat cu un tren personal spre Calafat, iară la halta Maglavit m'am dat jos dimpreună cu peste o mie de călători curioși, ca și mine, să vadă locul unde s'a întâmplat mult trîmbițata minune despre care gazetele mari și mici au scris atât de mult, și pe ciobanul Petrache Lupu celce văzuse, după cum spun gazetele, pe însuși Dumnezeu.

Sosiți în gară, am văzut peste o sută de căruțe țărănești, tot cu câte 2 cai, unele cu lăviți acoperite cu șoale, altele chiar cu capră de piele (scaun, loc, și), așteptând să ducă oaspeții în sat ori la stăna lui Petrache. Nu mai puțin de 50 de Lei am plătit unul țaran,

pentru că m'a dus până la preotul satului, Preacucernicul Părinte Nicolae Bobin. Ne-aflând acasă pe nimenea, era doară vremea bisericii, decă pe sora coanei preutese, mi-am lăsat geamantanul acolo și am plecat la biserică, unde eram sigur că o să văd și pe Petrache Lupu și pe părintele Bobin. Biserica plină de credincioși din toate părțile Olteniei, cantorii cântau, destul de bine, troparele de după văhodul cel mare. Imbrăcat în vestă închisă, lumea din biserică, văzându-mă că s'preot, mă poțea în altar. Cu toate că volam să le privesc toate din depărtare, neavând încotro, intru în altar. Slujiau trei preoți, nu peste mult mai sosiră doi, așa că eram de acuma cinci. Liturghia se face, cu puține deosebiri de formă, ca la noi, însă preoții slujesc cu foarte puțină evlavie, vorbind și povestind într'una. Intre cei 5 preoți liturghisitori păr. Bobin mi-se pare cel mai cucernic. De altfel lui l-se dase și locul de frunte. După evanghelia predică un preot tânăr, tălcuind evanghelia. La daruri se pomeneac mii de nume, scrise pe sute de fiduțe, pe cari le întinde preoților crâsnicul.

După sfârșitul liturghiei, plecăm cu toții la stăna lui Petrache, unde, ne asigură cu toții, că vom vedea pe Petrache — care nu fusese la biserică fiindcă comitetul îl chemase să le arete, unde ar fi mai potrivit a se ridica noua mănăstire — și-l vom auzi chiar și vorbind.

Am luat-o spre locul arătării mai întâi cu autobuz, însă șoferul n'a voit să ne ducă decă până la izvoarele cele mari, fiindcă era călătorie prea din cale afară grea. La izvoare am coborât din autobuz și am plecat pe jos, cale de 6-7 kilometri, până aproape de malul Dunării unde în sfârșit am dat, printre buturugi, locul întâlei arătării, pe care se ridică o troiță și două forme de altare cu mai multe icoane pe ele. Sute de luminări ard acolo, iară din cele două fântâni de alături sute și mii de oameni își potolesc setea. După încă câteva sute de metri, sosim în sfârșit la stăna lui Petrache Lupu, în fața căreia pe o masă vedem un om, imbrăcat în port național, stătu în picioare și făcând cu mâna semn în noi în formă de invitare ca să pășim acolo mai repede. Era Petrache Lupu sau, după cum scrie la matricolantul civil, Petre Gh. I. Preot Lupu din comuna Maglavit, județul Dolj.

Maglavit, Maglavit! Dar am uitat să vă spun că Maglavitul este un sat destul de bine aranjat, cu peste 5000 de suflete, toți ortodocși, cu casele bine îngrădite, cu destul de bine îngrijite, împrejmuite de două părți cu arbori frumoși, oameni gospodari, buni, deștepti și bine îmbrăcați. În acest Maglavit s'a mai întâmplat odată, zice-se, o minune. Și anume, într'una din zile, s'a arătat unui om o icoană a Precuratei, într'un loc (frăgar). Omul a chemat întreg satul ca să

vătăceii lui Isus au dovedit că n'au avut destulă credință, altfel l-ar fi putut vindeca.

17. *Iară Isus, răspunsând, a zis: „o neam necredincios și îndărătnic, până când voiți să vă credeți, până când vă voiți răbda pe voi? Aduceți-l aici la mine.* 18. *Și l-a certat pe el Isus și a ieșit dintr'insul dracul și s'a tămăduit pruncul dintru acel ceas.*

Cearța și dojana aceasta nu le-a sunat tatălui și lunaticului, ci învățăcelilor, cari, pentru necredința lor n'au fost în stare să-l vindece pe lunatic. Și cu tot dreptul i-a certat Isus, pentru că în cazul de față tatăl îndrăcitului a dovedit mult mai mare credință decât învățăcelii; el adecă atâta a umblat până și-a văzut vindecat băiatul, pe când învățăcelii au desnădăjduit îndatăce nu le-a isbutit întâia încercare. Aici ni-se spune că Isus l-a certat apoi pe băiat, la sf. Marcu că pe diavol; fiindcă diavolul, cuprinzând întreg trupul băiatului, era de fapt el cel de vină.

19. *Atunci, apropiindu-se ucenicii către Isus deosebi, au zis: „pentru ce n'am putut noi să-l scoatem?”* 20. *Iară Isus le-a zis lor: „pentru necredința voastră, căci, adevăr grăiesc vouă, de veți avea credință ca grăunțul de muștar, veți zice muntelui acestuia: treci de aci acolo, și va trece, și nimica nu va fi vouă cu neputință.* 21. *Căci acest fel nu iese fără numai cu rugăciune și cu post”.*

»Deosebi» adecă deoparte, ca să nu-i audă nimenea, că le era rușine de necredința pe care au dovedit-o și pentru care i-a stădit Isus în fața celor doi străini. »Nu că doară învățăcelii n'ar fi avut credință în Isus, asta nu se putea tăgădui; n'au avut însă credință în darul lor de a putea face minuni și a scoate dracii pe care li-l dăruise Isus la Matei 10, 1. — Grăunțul de muștar este cel mai mic grăunț din toate câte se cunosc: »Muntelui acestuia», aici e vorba de muntele Tavorului, pe care s'a schimbat Isus la

față. — Cu credința, ori cât de mică ar fi ea, învățăcelii vor fi în stare să facă minuni cât de mari. — Pentru scoaterea dracilor însă mai trebuie și rugăciune și post, și anume nu din partea bolnavului, ci a celui ce scoate. Isus, care este Dumnezeu, e în stare să-i scoată pe draci și numai cu cuvântul, învățăcelii însă, dacă nu isbutesc în forma aceasta, trebuie să încerce cu rugăciunea și cu postul.

22. *Și, fiind ei în Galilea, le-a zis lor Isus: „va să se dea Fiul omului în mâinile oamenilor,* 23. *și-l vor omori pe el și a treia zi va învia”.*

Aici Isus îi face atenți pe apostoli, acuma pentru a doua oră, că el, Fiul omului va fi omorât tocmai de acei oameni, pe cari a venit să-i răscumpere și să-i mântuiască. Sf. evanghelist Marcu ne spune că învățăcelii n'au înțeles cuvintele acestea. Aceasta de altfel se vede din purtarea lor de mai târziu, de pe vremea pătimirii și învierii Domnului, căci lor atunci nici prin minte nu le trecea că, după moarte, se va mai scula resp. va învia Isus vreodată. Numai dupăce a înviat Isus de fapt și li-s'a arătat în mai multe rânduri și a mâncat împreună cu ei, l-au înțeles învățăcelii pe deplin și și-au adus aminte de cuvintele rostite cu acest prilej.

* * *

Cât e de mare puterea credinții, se știe din atâtea alte părți ale Sf. Scripturi. Aici însă se arată mai învederat marea putere a credinții. — Și din această evangheliie se vede marea milă a lui Isus. I-a fost cu neputință să treacă pe lângă un bolnav ori pe lângă vreun suferind și să nu l ajute. — Învățăcelii aici s'au arătat rușinați, și au recunoscut vina necredinții. Oare noi recunoaștem-ne și mărturisim-ne păcatele și greșelile noastre? Rugăciunea și postul sunt cele două arme cu cari se pot scoate nu numai dracii, ci orice boală sufletească din om.

Părintele Iuliu

Citiți și răspândiți

„UNIREA POPORULUI”

Cum stă lumea și țara

Semne rele pentru pace

Săptămâna trecută s'au intrunit la Paris trimișii Angliei, Italiei și ministrul de externe francez, ca să pună capăt, pe cale pașnică, neînțelegerii dintre Italia și Abisinia. Anglia și Franța au spus pe față, deschis ce au de gând ca să dea Italiei pentruca cearta să se stărșească.

S'a aștepta cu mare nerăbdare rezultatul conferinței. Deodată s'a svonit svon rău: Conferința și-a intrerupt lucrările căci nu s'a putut ajunge la bună înțelegere. Italia a fost nemulțumită de ceea ce i-s'a propus. Trimișii Angliei și Franței au întrebat-o atunci: Dar bine, ce dorești, ce vrei? Reprezentantul Italiei n'a răspuns nimic, și atunci conferința s'a intrerupt. Dacă pe cale pașnică Italia nu dorește nimic, apoi e ușor de ghicit ce dorește: războiul, care după semne va izbucni în curând.

Se va prelungi starea de asediu?

Legea prin care s'a introdus starea de asediu și cenzura, are putere numai până la 14 Septembrie a. c. Lumea a început să se întrebe pe pe acum: Se va mai prelungi această lege, ori nu.

Părerile sunt osebite. Cei mai mulți, între cari și d. Dinu Brătianu, sunt de părerea că guvernul n'are motive să prelungească starea de asediu. Și dacă o va face, apoi o face ca să-și întărească situația, care e foarte slabă.

Alții, mai puțini, sprijinatorii guvernului mai ales, sunt de părerea că starea de asediu trebuie menținută, deoarece în fața semnelor neliniștitoare de peste hotare, trebuie să avem liniște înlăuntru. — Numai cât se știe că tocmai acolo unde e asuprirea mai mare, și nemulțumirile sunt mai multe. Și când nemulțumirea se produce în ascuns de frică, va fi cu atât mai rău când va ieși la iveală.

vază. Cu toții au rămas uimiți de frumsețea icoanei. Intr'o bună zi însă caută-o dacă o mai găsești. Icoana adecă a luat-o singură spre Craiova, unde apoi s'a acățat, ea însăși, într'un arbore dintr'o grădină. Mare a fost uimirea Craiovenilor când au văzut icoana. Nu mai puțin mare însă și a Maglavitivilor, când au aflat unde s'a mutat icoana lor. Ce era să facă însă. Icoana n'o furase nimenea. Ea singură plecase. Să i-se facă deci un locaș vrednic și frumos acolo, unde ea singură se oprise și se așezase. Atunci au zidit apoi Craiovenii cea mai mare, însă nu și cea mai frumoasă biserică din Craiova (căci cea mai frumoasă și mai prețioasă este biserică sf. Dumitru) au zidit biserică „Madona Dudu”.

Iată că Maglavitul se înscrie în istorie cu a doua minune, de astă dată cu arătările minunate pe cari le-a văzut clobanul Petrache Lupu.

Ce a văzut și ce ne spune Petrache Lupu?

Vi le voi înșira și spune, așa cum ni-le-a spus el însuși, din cuvânt în cuvânt, ne-adăugând și neînfrumșetind nimica:

„Fraților, Vineri, 31 Mai, am plecat pe drumul ce duce spre stână, trecând prin pădurea de lăstari de salcâmi și plopi tălași de astă toamnă.

»In drumul ce trece prin butarugi imi

iese în cale un moș bătrân, cu barba albă și lungă până la brâu; mustăți foarte lungi și împreunate cu barba. Fața îi era acoperită tot de păr, din care se vedeau ochii, cari erau albaștri ca și cerul, nasul și gura. In loc de îmbrăcăminte avea peste tot numai păr alb, ca mătasa de frumos, dat peste cap, care-l acoperea corpul până jos la degetele picioarelor. Sta în aer, sus dela pământ, cam 2 palme, și i-se vedeau numai vârful degetelor și ughițele dela degetele picioarelor. Restul picioarelor în sus nu se vedeau, fiind acoperite de păr. Mâni lară n'am văzut, ci numai ceva care semăna cu mâinile, dar care erau în spate și cam ridicate de coate în sus. Nu știu ce au fost acelea. Acel moș era foarte strălucitor și nu avea, în afară de păr, nici o altfel de îmbrăcăminte. Avea un miros așa de frumos, cum n'am mai întâlnit la nici o floare de câmp sau grădină, mai frumos și mai tare decât smirna.

»Acest moș, când mi-a eșit în cale, m'a întrebat, unde mă duc. Mie mi-a venit frică și am început să tremur de spalmă. El mi-a zis: — Nu-ți fie frică, că-ți dau eu curaj. Uite, am să-ți spun o vorbă. —

»Atunci nu mi-a mai fost frică și i-am spus: — Bine, moșule, spune. — Atunci el a zis:

»— Să te duci să spui la lume, la părintele, la primărie și la biserică, că, dacă nu se

potolește, dacă nu în sărbătorile, dacă nu se lasă de rele, dacă nu vin la biserică, dacă nu se apropie, atunci foc, atunci ne rupe muncile. —

»După asta acel moș a dispărut în sus, într'un nor pătrat și luminos, care s'a suit în sus, pânăce nu l-am mai văzut. Eu m'am închinat și m'am dus la stână, mirându-mă mult de ceea ce mi-s'a întâmplat. Când am ajuns acolo, n'am spus la nime nimic, pentruca să nu fiu luat în râs.

»A doua vinere, în 7 Iunie, tot la fel am venit acasă dela stână și am stat până cam pela orele 4—5 după amiază. Soției nu l-am spus nimic din cele ce mi-s'au întâmplat vineri trecută: Am plecat la oi și, tot pe acelaș drum și în acelaș loc, iar mi-a leșit în cale acelaș moș, cu aceeaș figură tot ca și întâi, și atunci nu mi-a mai fost frică.

»El mi-a zis: — De ce n'al spus la lume ce și-am zis? — Eu l-am răspuns: — Am uitat — și m'am închinat și am zis iarăși: — Doamne, iartă-mă, că am să spun. — Atunci el mi-a zis: — Bine, te lert, dar să spui la lume tot ce și-am poruncit. — După asta iar a dispărut tot ca întâi. Eu m'am închinat iarăși și m'am dus la oi și iar n'am spus la nimeni nimic, căci îmi era rușine că va râde lumea de mine”.

(Va urma).

Banditul Coroiu s'a predat

— Soldatul care l-a înlesnit fuga s'a împuşcat —

După ce Coroiu a fugit din închisoarea dela Botoşani, jandarmii și poliția s'au pus pe urmele lui. Dar par'c'ar fi intrat în pământ. Nu era chip să-l prindă.

A treia zi dela fugă, telefonul procurorului moldovean trimitea la București o știre par'că de necrezut. Banditul Coroiu — spunea procurorul — s'a predat astă dimineață. Vom povesti pe scurt cum s'au întâmplat lucrurile.

În ultima zi pe care a petrecut-o la închisoare, Coroiu s'a înțeles cu soldatul Simniceanu să-i înlesnească fuga. I-a spus că vor forma împreună o bandă și se vor îmbogăți. Soldatul, spre nenorocirea lui, a ascultat. În miezul nopții, filud de pază, l-a deschis celula. Au vrut să elibereze pe toți deținuții dar n'au putut căci au auzit o sonerie. Era ofițerul rond care venea la inspecție. Au ieșit repede în curte și s'au dus la bucătărie să caute ceva de mâncare. N'au găsit însă nimic. Au sărit atunci zidul. Ajunși în stradă au auzit alarma pe care a dat-o ofițerul. Prin grădini și prin porumbiști au fugit spre Sulița, unde era soacra lui Coroiu, dela care a luat 1500 Lei. De sate se apropiau tare cu greu căci erau înconjurate toate cu jandarmi.

După trei zile, Coroiu s'a întors iar la Botoşani. Era noaptea, după miezul nopții. A intrat la un restaurant și când a ieșit de acolo a cerut unul birjar să-l ducă la procuror acasă. Acesta nu știa unde locuiește procurorul, de aceea l-a dus la avocatul Mănăstireanu. Împreună cu avocatul, Coroiu a plecat la procuror unde s'a predat.

Luat la întrebări, Coroiu a spus că a fugit pentru că a auzit că o să fie trimis la Suceava unde va fi ținut mai „la răcoare”, decât la Botoşani. A arătat că dacă ar fi vrut putea să nu se mai întoarcă, dar n'a făcut-o pentru că se simte nevinovat. După semne, se pare însă că e nebun. Râde, plânge și se lovește cu capul de pereți.

Soldatul care l-a înlesnit fuga a fost găsit împuşcat în pădure. S'a împuşcat de frică legii. El a declarat că a fost înșelat de Coroiu care l-a părăsit apoi în mijlocul pădurii. Acum e la spital, pe moarte.

Știrile săptămânii

În curând va apărea, în traducere românească, „*Vieața sf. parohi din Ars*” de G. Sepléter.

Alumnii primiți în Seminarul Teologic din Blaj. În ședința consistorială de sâmbătă (17 l. c.), au fost primiți ca alumnii ai Seminarului teologic din Blaj următorii: Cornel Rusu — Diciosănmărtin; Ioan Cisteian — Bucerdea gr.; George Șerban — Noui român; Traian Nemeș — Turda; Emil Poni — Bărdăști; Filip Crișan — Blaj; George Man — Cacova; George Cipăianu — Cipăieni; Domenic Laslo — Benic; — p. secunime: Vasile Șarmășan — Țagu; Ioan Șerban — Suseni; Gavrilă Colcer — Voșlăbeni; Iulian Radu — Lisnev.

La mormântul Regelui Ferdinand. Zilele trecute a sosit în țară un grup de francezi, în frunte cu un ofițer superior. Însoțiți de d. mareșal Prezan, au fost la Curtea de Argeș, la mormântul Regelui Ferdinand, pe care au așezat o medalie de bronz, numită Medalla Militară, cea mai mare medalie de război franceză. Acest semn de admirație e o dovadă de amintirea clipelor petrecute de

Regele Ferdinand între soldații cari au luptat în tranșeele războiului mondial.

Otto de Habsburg nu se va căsători cu fiica regelui Italiei. Să știe că în săptămânile din urmă s'a vorbit mult despre Otto de Habsburg. Se spunea că va ajunge Rege ocupând tronul Austriei. În legătură cu aceasta s'a scris că Regele Italiei va da în căsătorie lui Otto pe fiica sa cea mai mică Maria de Savola. Acum însă nu se mai vorbește nimic despre viitorul Rege al Austriei, și nu pare deloc sigur că va ajunge vreodată pe tronul amintit. De aceea s'a stricat și planul de căsătorie. Prințesa se pare că se va mărita cu un prinț francez, un urmaș de-al lui Napoleon Bonaparte.

Ne-au îndrăgit Polonii râurile. În vara asta am avut parte de vizitele multor Polonezi. Mai puțin pe uscat, cel mai mulți pe apă, pe cursul râurilor ce brăzdează țara noastră dela miază noapte și până la Dunăre. Câțiva studenți au luat-o pe Olt, ca să ducă unul notar din părțile Făgărașului, salutul tatălui lor cu care notarul român a împărțit amarul și bucuria în tranșeele războiului mondial. Săptămâna trecută au sosit la Constanța 82 de bărci poloneze, cu profesori, ingineri, avocați, artiști și ofițeri. Au făcut cu bărcile un drum lung de 1200 km., aducând cu ei apă din Marea Baltică, pe care au vărsat-o în Marea Neagră ca semn al preliniei româno-polone. — Se vede că prelinia româno-polonă se încheie mai bine pe apă. Căci pe uscat ne face ministrul polon dela București destale neplăceri.

A murit cel mai vestit conducător de aeroplane. Americanul Villy Posst era cel mai isteț conducător de aeroplane din lumea întreagă. Faima lui a înconjurat demult pământul. Săptămâna trecută însă, a sosit pentru el ziua socotelilor veșnice. A plecat cu aeroplanul într-o călătorie mai lungă. Filud deasupra unei ape, aeroplanul s'a stricat și a căzut sfărâmandu-se de tot. Villy Posst a rămas mort printre fiarele mașinării.

Patru milioane de oameni rămași pe drumuri. Am scris într'unul din numerele trecute ale gazetei despre revărsările de ape din India. Ploile n'au încetat nici acum. Fiumele Galben a mai crescut în înălțime cu un metru. Un general a fost încredințat de guvern să cerceteze numărul persoanelor lovite de nenorocire. S'a găsit că patru milioane de locuitori au rămas pe drumuri: n'au nici casă nici masă. Umiliți, să ne rugăm lui Dumnezeu să ferească toată lumea de astfel de prepestenii.

S'a stropit cu benzină și și-a dat foc. O familie din Chișinău, anume Ion și Varvara Popino, o duceau în ultimul timp în certe fără sfârșit. Sătulă de o astfel de vieață, soția și-a pus gând rău, să-și curme singură zilele. Sfătuită de duhul cel rău, și-a aruncat benzină pe corp și și-a dat foc. Când flăcările au încins-o din toate părțile, a început să strige ca din gură de șarpe. Au sărit vecinii și au acoperit-o cu covoare, reușind astfel să stingă flăcările. Acum femeia zace la spital, toată răni, cu puține nădejdi de scăpare din ghiarele morții.

Loviți de trăsnet. În 6 August a. c. s'a descărcat asupra comunelor: Feneș și Galați, din apropierea Zlatnei, o furtună puternică. Un trăsnet a lovit o casă din Galați, și a aprins-o. În casă era Todorescu Maria de 64 ani, carea lovită de trăsnet a rămas moartă pe loc. Vecinii văzând casa în flăcări, au alergat sub conducerea notarului Bitea, să

stingă focul, și îndreptând pompa spre țeara, care era deschisă, mare le-a fost mila, când au auzit glas de om cerând ajutor; era glasul unei tinere femei, fiica Mariel Todorescu și a pruncului ei de un an, cari numai după stropirea cu apă și-au revenit. La auzul acestor strigăte doi bărbați curagioși au intrat în casă scoțând printre flăcări pe mama și fiul ei dimpreună cu bătrâna moartă. Mama și copilul sunt în afară de orice primejdie. Tot în această zi a fost aprinsă de trăsnet coliba lui Aron Simion din hotarul comunei Feneș, în care se afla servitorul Rău Nicolae de 31 ani. Servitorul a fost lovit de trăsnet și a rămas mort pe loc.

Au ars o sută de vagoane de fân. Un negustor din Cernăuți a strâns în portul Constanța 100 de vagoane de fân. Zilele trecute, magazia unde era fânul s'a aprins. Flăcările, ca limbi de foc, urcau spre nori înconjurate de un sul gros de fum. Priviau locuitorii și trecătorii din port ca la începutul sfârșitului. Două ore s'au trudit pomplierii să stingă și nimic n'au putut face. Focul a făcut cenușă magazia și tot fânul. Comerciantul din Cernăuți a rămas păgubit cu vreo două milioane de Lei. Nu se știe dintr'a cui vină s'a aprins magazia.

Școala de contabilitate din Orșova înștiințează pe toți cei cari vrsau să-l urmeze cursurile, că pentru anul 1935-6 se primesc înscrierile până la 28 Sept. a. c. La cererea de primire trebuie să alăturate următoarele acte: Extras de naștere (nu se primesc decât cei cari au 15 ani impliniți); de naționalitate; de bună purtare; de averea părinților; de vaccinare și de studii (trebuie să albă cel puțin patru clase primare). Absolvenții școlii după doi ani de studiu, pot ocupa funcțiunile contabil, casier, sau secretar la orice cooperative. Lămuriri se pot cere: Școlii de contabilitate, Orșova, Piața Dragalina (Jud. Severin).

Nenorocire. În 8 Aug. 1935 țărânul Bulbucan Ioan din comuna Pătrângenii, de lângă Zlatna s'a dus de noapte cu soția după lemne la pădure și implântând securea într'un lemn a volt să-l tragă la vale. Securea a scăpat din acel lemn și bietul om a căzut cu capul pe o buturugă rămânând mort. În același timp femeia își aștepta bărbatul lângă car și văzând că nu mai vine, l-a strigat în repetite rânduri, după cari s'a dus să vadă ce l-a întâmplat de nu răspunde. Mare i-a fost durerea când l-a aflat mort.

Redactor: IULIU MAIOR

No. 601—1935

not.

Publicațiune

Terenurile de vânatoare a comunelor Nadeș și Pipea să scot la licitație publică pe termen de 5 ani și 3 luni cu preșul de strigare de lei 700 la Nadeș și 250 lei la Pipea.

Data licitației la 1 Octomvrie 1935 ora 10 la primăria respectivă.

În caz de nerenșită a doua licitație la data de 17 Octomvrie 1935.

Condițiunile a se vedea la primăria respectivă.

Nadeș, la 10 August 1935.

(324) 1—1

Notar: LIVIU DAN